

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. február 2.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ISTENNEK TETSZŐ IMÁDSÁG

Lekció: ApCsel 4,23-31

Alapige: Zsolt 124,8

A mi segítségünk az Úr nevében van, aki teremtette az eget és a földet.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel köszönjük, hogy Jézus Krisztus nevében megszólíthatunk. Áldunk, hogy ezen a rossz úton is idejöhettünk, és egybegyülekezhettünk szent igéd hallgatására.

Könyörülj rajtunk, Urunk, mert mi nem tudunk felemelkedni hozzád, csak te tudsz aláhajolni hozzánk.

Áldunk, hogy olyan sokszor, sokféleképpen aláhajoltál már a te népedhez, a vele való szövetségben, a megváltás csodájában, és köszönjük, hogy újból és újból lehajolsz hozzánk, amikor beszélni akarsz velünk, sőt megígérted, hogy itt maradsz velünk minden napon a világ végezetéig.

Áldunk, Urunk, hogy nem bűneink szerint cselekszel velünk, hanem irgalmaságod és kegyelmességed szerint. Megvalljuk, hogy semmit nem érdemelnénk, semmit nem tudunk eléd hozni, semmibe nem tudunk kapaszkodni, egyedül a te szentségedben bízva, Jézus Krisztus felhatalmazása alapján hozzuk eléd kérésünket, könyörgéseinket, imádságunkat.

Könyörülj rajtunk! Szakaszd el szívünket, minden érzésünket most is a sok hiábavalóságtól, e csalárd világtól, hiszen egész hitetlen óemberi természetünk próbál ehhez a világhoz kötni, a világ kívánságához, a testhez. Engedd, Urunk, hogy ezek a kötelékek egyre inkább elszakadjanak, és a veled való kötelékünk egyre inkább erősödjön.

Szentlelked által ezért vedd körül szívünket, taníts helyesen imádkozni bennünket, jól könyörögni, és taníts téged megismernünk, Istent Atyánknak neveznünk, hogy mi ne tanuljunk mástól, és ne legyen több más senki, hanem Krisztus, kiben kell bízni.

Hallgass meg minket kegyelmedből.

Ámen.

Igehirdetés

A múlt vasárnap azt mondtuk: jó lenne, ha néhány alkalommal szó lenne az istentiszteletről, és szó lenne arról, hogy amit az istentiszteleten teszünk, azt miért éppen úgy, vagy miért abban a sorrendben tesszük. Ezt úgy hívjuk: liturgia: ahogy az énekek, imádságok, az igeolvasás és igehirdetés, a hirdetések, az áldás bizonyos sorrendben követik egymást. Mivel a múlt vasárnap megnéztük, mi az istentisztelet a Biblia szerint, rátérhetnénk arra, hogy milyen alkotóelemei vannak egy istentiszteletnek, miért pont ezek. Tulajdonképpen nem is ezen van a hangsúly, hogy miért ezek, hanem inkább azon van a hangsúly, hogy mennyire, hogyan gyakoroljuk azokat. Élet lesz-e számunkra, tudatosan tesszük azt, amit teszünk, vagy csak megszokásból – ahogy sokan gondolják. Azért, mert így szoktuk, így volt, és akkor legyen így a jövőben is.

Azon gondolkodtam, hogy a mai alkalommal az imádságról kellene beszélni, hiszen az istentiszteleten többször is imádkozunk, mégpedig közösen, még akkor is, ha ezt a lelkipásztor mondja legtöbbször, de a gyülekezet erre áment mond, ami azt jelenti: bizonyjal úgy van. Így válik a közbenjáró imádság mindannyiunk imádságává.

Ha ezeket az imákat felsoroljuk, hogy mikor imádkozunk, akkor azt kell mondani: az elején is már imádkozunk, és őszintén megmondom, hogy itt meg is akadtam. A 124. zsoltár 8. versével szoktuk kezdeni az istentiszteletet, amelyet idegen szóval úgy hívunk: invokáció (segítségül hívás). Segítségül hívjuk az Urat, ez maga már egy fohász, és ez már maga egy imádság. Milyen gazdag ez az egyetlen mondat is, hogy a mi segítségünk az Úr nevében van, aki teremtette az eget és földet.

Nyolc üzenetet írtam fel belőle. Röviden fogom elmondani ezt a nyolc üzenetet, aztán arra fogunk figyelni, hogy az imádság tekintetében három nagyon fontos dolog van: kihez imádkozunk, hogyan imádkozunk, mit kérünk imádságainkban.

Figyeljünk először is erre a zsoltárversre, hogy „a mi segítségünk az Úr nevében van, aki teremtette az eget és a földet.” Ebben a rövid mondatban már benne van az istentisztelet lényege. Az, hogy ki előtt vagyunk, kinek a jelenlétében, a másik: kik vagyunk mi, a harmadik: milyen a kapcsolat közöttünk. Hála Istennek, ahogy ez a zsoltárvers is mondja, a világot: eget és földet teremtő Istennel nekünk kapcsolatunk lehet. Sőt a hívó embernek kapcsolata kell, hogy legyen. Ez a 124.8 zsoltárban szépen megszólal: a mi segítségünk az Úr nevében van, aki az eget és földet alkotta. Vannak, akik mástól várják a segítséget, mert itt Isten népe úgy gondolkodik, hogy a mi segítségünk az Úr nevében van, aztán, hogy kik, honnan várnak segítséget, kit tisztelnek, kit imádnak, ez az ő dolguk sajnos, mert nem ismerik az élő, szent Istent. De a mi segítségünk az Úr nevében van.

Néhány évvel ezelőtt összehívták a világvallások vezetőit és elhatározták: csináljunk egy közös imaalkalmat. Amikor ezt a közös imaalkalmat megtartották, a végén elhangzott egy olyan mondat: mindenki a maga istenéhez imádkozzék. Ez valóban így van, de megdöbbenő, hogy mindenki a maga istenéhez imádkozott.

Amikor mi imádkozunk, és segítségül hívjuk az Urat, aki teremtette az eget és a földet, először beazonosítjuk azt, hogy kihez imádkozunk, ki a mi Istenünk. Ma olyan felfogás van, hogy mindenkinek megvan a maga istene. Tudjuk, hogy csak az egy élő igaz Istentől lehet kérnünk, csak Őt lehet imádnunk, csak vele le-

het beszélgetnünk. Az összes többi, amit az ember képzel istennek, úgy hívja a Biblia: bálvány, vagy idegen istenek. Erről Ézsaiás könyvében olyan szépen olvassunk: ezeknek van fülük, de nem hallanak. Hát tessék neki beszélni! Ezeknek van szájuk, de nem beszélnek. Ezeknek van szemük, de nem látnak. Ezeknek van szívük, de nem tudnak megindulni az emberi nyomorúságon. Nincs bennünk szeretet és irgalom. Ezek tehetetlenek, olyan, mint a Dágon, amely ledől, amikor beviszik az Úr ládáját.

Mi, amikor az istentisztelet elején azt mondjuk: a mi segítségünk az Úr nevében van, akkor beazonosítjuk, hogy ki a mi Istenünk. Kit vallunk Istenünknek. Nem azt, akit mi gyártottunk magunknak, hanem azt, aki alkotott minket. (100. zsoltár). Mert hogy mindenki a maga istenéhez imádkozik, azt jelenti: akit az ember gyártott magának. Mi pedig annak az Istennek a nevében vagyunk együtt, aki minket alkotott. Ő az alkotó, mondja a 100. zsoltár, mi pedig az Ő népe vagyunk és legelőjének juhjai. Ezért mi tőle várunk segítséget.

Ebben a mondatrészben: aki teremtette az eget és földet, megvalljuk, hogy ez az Isten milyen hatalmas. A mi Istenünk olyan, aki a mennyet és földet a semmiből teremtett, alkotott. Aki létrehozott mindent. — Ez a mi Istenünk. Itt van közöttünk és megszólal.

A harmadik, hogy milyen a kapcsolat köztünk. Erre utal az igének az első fele: a mi segítségünk az Úr nevében van. Hogy ez az Isten, aki teremtett mennyet és földet, segítséget ad nekünk. Azt ígérte: hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítalak téged, és te dicsőítesz engem.

Ebből következik a negyedik üzenete ennek az igének: megvalljuk, kik vagyunk mi. Ebben a rövid félmondatban benne van: a mi segítségünk jöjjön Istentől, az Úr nevében van. Azért, mert mi segítségre szoruló emberek vagyunk. Azt jelenti: nincs semmi érdemünk, nem tudunk semmit hozni, nem tudunk semmit felmutatni. Nem tudunk úgy Isten színe elé járulni, mint ahogy a farizeus odament Jézus korában a templomba, és azt mondja: Isten, köszönöm neked, hogy... és megköszöni, hogy nem olyan, mint a mellette levő, hanem attól sokkal különb. Elmondja, hogy ő mit adott, milyen törvényeket tart meg, és ő kvázi ebből tőkét akar kovácsolni a szent Isten előtt, mondván: megérdemli a segítséget.

A mi segítségünk az Úr nevében van — ez azt jelenti: Uram, semmit nem érdemlek, semmim nincs. Ahogy énekelni szoktuk: jövök semmit nem hozva, keresztedbe fogózva, meztelen, hogy felruházz, árván, bízva, hogy megszánsz. — És ha te nem ruházol fel, akkor olyan maradok, ahogy bejöttem eléd. Ha te nem szánsz meg, akkor olyan maradok, ahogy idejöttem, ugyanúgy fogok kimenni, ugyanúgy fogok élni a hétköznapiakban.

A mi segítségünk az Úr nevében van. Azt jelenti ez (Kálvin így mondja): az egyház nem maradhat meg biztonságban, csak ha Isten védelmezi. Olyan Urunk van, aki segítségével védelmez bennünket.

Dániel könyvében (9. fejezetben) azt mondja az ige: Nem a magunk igazságába bízva, hanem a te nagy irgalmadban bízva hozzuk eléd könyörgéseinket. Mert az, aki belátja, hogy segítségre szorul, belátja azt is, hogy nem tudok szabadulni máshogy, és belátja, hogy más sem segíthet rajtam. De az ilyen ember vallja: te tudsz, s akarsz segíteni, hát segíts bajomon. (461. dicséret).

ISTENNEK TETSZŐ IMÁDSÁG

Ötödször: valljuk ezzel, hogy Isten változhatatlan. A zsoltáríró azt mondja: a mi segítségünk az Úr nevében van, aki teremtette az eget és földet. A 124. zsoltár írója leírja, hogyan tapasztalta meg ezt a segítséget. Ez az Isten örök létére való odafigyelés. Felemeli az embernek a tekintetét, hogy a mi segítségünk annak a nevében van, aki teremtette az eget és földet. Aki volt kezdetben, meg még hamarabb, meg még mindig létezik, meg korszakokon át létezni fog, örökkévaló Isten. Mindenható és mindentudó.

A hatodik üzenet az igéből: csak az tud előrenézni, aki hátra is tud tekinteni. A Biblia bizonyos értelemben tiltja a hátranévezést. Azt mondja: aki az eke szarvára teszi kezét, és hátratekint... De vannak olyan esetek a Bibliában, amikor egyenesen kéri Isten tőled a hátratekintést. Teremtette az eget és földet. És jó hátratekinteni, hogy akinek akkor volt hatalma arra, hogy ez a világ: a menny és föld előálljon, és minden, ami benne van, annak az Istennek ma is van hatalma, hogy az én sokkal kisebb ügyes-bajos gondjaimat, küzdelmeimet, harcaimat, mindennapi ügyeimet hordozza, megáldja és megsegítse. Hátránézek Isten nagyságos tet- teire.

Nekem az utóbbi időben olyan fontos lett ez, hogy az apostolok Istennek nagy- ságos dolgait hirdették. Amikor Péter kiáll pünkösdkor, ennek az Istennek cso- dálatos dolgait hirdeti, mert ezt érdemes hirdetni, mert ebből merítünk mi erőt, ebből veszünk hitet, ebből merítünk bátorságot: igen, ez a hatalmas és fenséges Isten, akinek megvallom dolgait, hatalmát és fenségét, oda emelem, ahol méltó, hogy legyen. És ha ez a hatalmas Isten nem jön segítségül az Ő igéjével és sák- ramentumaival, akkor elvesztem.

Azt is jelenti ez a kérés: ezzel a fohással bekerülünk Isten mennyei erőteré- be. Ez olyan, mint amikor a térerőt keresik a mobilon, és oda kell menni, ahol tér- erő van, mert lehet, hogy ahol vagyok, ott nincs térerő, nincs hallás. Azt jelenti ez a fohász, és minden imádság, amikor én a Szentháromság egy Istenhez, Jézus Krisztus nevében járulok, hogy szeretnék bekerülni az Ő erőterébe, ahol hallom az Ő igéjét, és ahol tudom, hogy előtte állva Ő is hall és lát engem.

A hetedik: ezzel a mondattal, hogy a mi segítségünk az Úr nevében van, kü- lönbséget teszünk Isten segítsége és más erőforrások között. Sokan vannak, akik nem tesznek különbséget. Akik azt mondják és úgy vélekednek: mindegy, csak va- laki segítsen, valahonnan segítséget kapjak. A Biblia azt mondja: nem mindegy, hogy kitől kapunk segítséget. Az ördög felajánlotta segítségét. Még Jézusnak is felajánlja segítségét: mindezeket neked adom, ha leborulva imádsz engem. És Jé- zusnak el kell küldenie az ördögöt, mert nem mindegy, az ember honnan veszi és kitől vár segítséget. Ebben a mondatban szépen benne van, hogy: a mi segítsé- günk az Úrtól van. Nem akárhonnan, nem akárkitől várunk ám segítséget, hanem csak attól, aki rajtunk hathatósan tud segíteni, és aki úgy segít rajtunk, hogy köz- ben segít nekünk. A Biblia szerint nem mindegy, hogy mi csak azt várjuk, hogy se- gítsen nekünk, adjon egy-egy kis megoldást, vagy pedig, hogy segítsen rajtunk, vagyis könyörüljön rajtunk, emeljen ki bennünket elveszett állapotunkból, és hit- tel, Szentlélekkel ajándékozzon meg bennünket.

Nyolcadszor azt jelenti ez a zsoltárvers, hogy Istentől jött a segítség. A zsol- tár arról szól, hogy Isten hogyan szabadította meg az Ő népét, az embert. Mint-

egy konklúzió hangzik ott, hogy a mi segítségünk az Úr nevében van, mi pedig az istentisztelet elején mondjuk ezt a mondatot. Így szeretnénk összejönni, így szeretnénk az oltalmába helyezni a mi életünket.

Reformátor eleink azt mondták, hogy az imádság legfőbb része annak a hálaadásnak, amit Isten vár megszabadított népétől. Ebből következik, hogy imádkozni csak az tud, aki megvan szabadítva, aki új teremtés lett. Az tudja már, hogy kihez imádkozik, az fogadja már el, hogy ki vagyok én, és az tudja már, hogy milyen a kapcsolat, és egyáltalán miért van kapcsolat Isten és köztem. Azért, mert Ő a szabadító Isten, én pedig a megszabadított ember vagyok.

Három dolgot az imádsággal kapcsolatban feltétlenül meg kell említeni. Az egyik: kihez imádkozunk, ezzel tisztában kell lennünk, a másik: hogyan imádkozunk, a harmadik: mit imádkozunk. Ha ezekre választ adunk, akkor fogjuk látni, hogy így lehet összefoglalni: jótól kérjünk, jól kérjünk, és jót kérjünk. Mind a három nagyon fontos.

Valaki azt mondta: aki nem a Szentháromság egy élő igaz Istenhez imádkozik, az olyan, mint az a balga ember, aki megír egy szívhez szóló levelet, csak nem a jó címre küldi el. Lehet írni szép levelet, de a címzés rossz, akkor nem oda ér, ahova szánta volna.

Mi ennek az imádságnak a címzése? A mi segítségünk az Úr nevében van, aki teremtette az eget és földet. — Ugyanis nem mindegy, hogy kihez imádkozunk. Ha mindegy lenne, akkor az előbb említett konferencia is nagy örömmel töltene el bennünket. Lám, milyen jó, hogy a világ vallásai együtt tudnak imádkozni, de ahogy az előbb hallottuk: kihez?

Vannak olyan csoportok meg vallások, ahol naponta előírás szerint többször is imádkoznak. De kérdem: kihez imádkoznak? Mert ez az ige nekünk világosan megmondja, hogy kihez imádkozunk. Az Úr nevében, aki teremtette az eget és a földet. Már elmondtam, de vigyázzunk, hogy meg ne tévesszen bennünket, ha valaki imádkozik, meg sokat és hosszan imádkozik: kihez imádkozik. Isten ugyanis megtiltotta, hogy rajta kívül máshoz imádkozzunk. Más teremtményhez, más lényhez, angyalokhoz sem lehet imádkozni, hiába mennyei lények, de teremtett lények ők is.

Az imádság definíciója, ha most szabályként kellene megfogalmazni, a könyvekben vastag betűvel van bekeretezve a szabály. Ha szabályként kellene megfogalmazni, hogy mi az imádság, akkor azt mondom: az imádság a Szentlélek azon munkája a hívő szívében, amellyel a hívő megszólítja Istenét és Atyját Jézus Krisztus nevében. Istent az Ő tökéletességében imádjá, jótéteményeiért hálát ad, és mindazokat kéri tőle, ami neki és felebarátjának hasznos és szükséges, Isten nevének dicsőséges.

A Biblia szerint az imádságot a hívő szívében a Szentlélek munkálja, a Szentlélek tesz késszé arra, hogy imádkozzak. Megszólíthatom Istent Jézus Krisztus nevében. Imádkozhatom az Ő tökéletességében— tudniillik, hogy igazságos, mindenható, mindenütt jelen való, szuverén, kegyelmes, mindent tudó. És hálát adhatok mindazért, amit már elvettem és kaptam tőle, és imádkozhatom mindazért, ami az Ő dicsőségét munkálja, nekem és felebarátomnak pedig hasznos és szükséges. — Adja meg az Úr, hogy így imádkozzunk.

Miért imádkozunk csak Őhöz? Azért, mert az egy élő Istent, aki magát igéjében kijelentette, elsősorban így kell tisztelnünk. Azt mondja a Szentírásban az ige: az Urat, a te Istenedet, imádd, és csak neki szolgálj!

Amikor János az angyalt akarja a Jelenések könyvében imádni, akkor az angyal azt mondja: ne tedd. Amikor Pálékat úgy veszik körül, hogy az istenek lejöttek hozzánk emberi ábrázatban, akkor Pál apostol megfogja a kezüket, és azt mondja: emberek, mi hozzátok hasonlóak vagyunk, és nem engedi, hogy őket istenként imádják vagy tiszteljék. Egy karácsonyi énekben van: csak téged illet szívünk tisztelete. Az imádság ez.

Az imádság a Bibliában össze van kötve a hittel. Már ebben a felolvasott igében is össze van kötve Isten a hittel, mert azt mondjuk: teremtette az eget és a földet — és az ember hogy érti meg? Az ige szerint hit által. Ha azt vallom, hogy a mi segítségünk az Úr nevében van, aki teremtette az eget és a földet, ez már hitet feltételez, mert ezt csak hit által vallhatja az ember. Nem bizonyítás, nem tudomány kérdése. Hit által értjük meg, hogy ami látható, a nem láthatóból állt elő. Ez már feltételezi az ember szívében az Úr iránti hitet.

Vagy a Róma 10,14-ben: Miképpen hívnánk segítségül azt, akiben nem hiszünk? Ahhoz, hogy segítségül hívjam az Urat, ez csak az Ő népének a kiváltsága. Akiben nem hiszek, akiben nem így hiszek, azt mi módon hívnám segítségül.

Dániel Istenhez imádkozik. Amikor el akarják tenni láb alól, akkor milyen törvényt hozatnak a főemberek a királytól? Uram, királyom, tiltsd meg, hogy valaki rajtad kívül mástól kérjen valamit ebben az országban. Tudják, hogy így lehet Dánielt elkapni. Miért? Mert Dániel mástól nem kér, csak az élő Istenétől, aki teremtette a mennyet és a földet. Ez mindig az ellenség trükkje. Azért, hogy mástól kérj, vagy mástól is kérj. Az imádság *hit* kérdés. Akitől kérek, akitől segítséget várok, abban bízom. Bízom, hogy Ő tud rajtam segíteni. Ha nem az élő Istent hívom segítségül, mint amikor Luther megtérése előtt úgy imádkozott: Szent Borbála! Segíts meg! — ő onnan várt segítséget. Aztán majd világosságot kapott és ezt az imádságfajtát elfelejtette. Az ördög nagy trükkje ez, hogy imádkozz Istenhez is, máshoz is. Tőle is várj segítséget, meg azért keress magadnak szövetségeseket.

Olyan szép az Ószövetségben azok az igék, amelyek arról beszélnek nekünk, hogy valakik lovakban bíznak, valakik szekerekben, hadifegyverekben, hadiszerszámokban, emberi erőforrásban: hányan vagyunk — és azt mondja Isten kedves gyermeke: mi pedig az Úrnak, a mi Istenünknek nevét hívjuk segítségül. Azt jelenti: csak benne bízunk. Bízom benned, Uram Jézus. Benned bízom egyedül — mondja énekünk —, kit kegyelmed árja hordoz, az bizton üdvözü.

Utána jön a másik kérdés, mégpedig az, hogyan imádkozzunk? Most nem külső formákat mondok el, hogy szépen, érthetően, röviden, hanem három belső dolgot, amit a Szentírás elénk ad. Az első, amit a Zsoltárok könyvében úgy olvasunk (55. vagy 108. zsoltár): igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése. Először is imádkoznunk buzgón kell, de semmiképpen nem vakbuzgóan. A buzgóság nem azt jelenti, hogy sokszor, sokat. Azt mondja nekünk az ige: ne gondoljátok, hogy a ti bőbeszédűségetek miatt hallgattatok meg. Ez azt jelenti: Istenhez való kíváncsósággal, vágyakozással. Olyan buzgón, ahogy Izrael népe cselekedett. Úgy mentek Isten elé, hogy egy pohár vizet kiöntöttek, és azt mondták, hogy mint a vizet,

úgy öntjük ki a szívünket az Úr előtt. Megüresítjük magunkat. Ez a Bibliában a 42. zsoltár írójának a buzgósága, ahogy a szarvas kívánczik a folyóvizekre, úgy kívánczik az én lelkem tehozzád, ó Isten. Vagy a 25,1 zsoltár buzgósága: az Istenhez az én szómat, emelém kiáltásomat. Hogy felkiálték hozzá, beszédem meghallgatá.

A második: összefoglalóan, alázattal imádkozunk. Erre szép példát látunk az Újszövetségben abban a történetben, amikor a farizeus és a vámszedő felmegy a templomba. Az 1Mózes 32-ben azt mondja az ige: Istennek legkisebb jótéteményére is méltatlan vagyok. Ez az alázat. Vagy ahogy a farizeus és vámszedő történetében a vámszedő imádkozik. Akiről azt olvassuk: nem merte felemelni a szemét. Nem méltó, hogy Istenhez emelje szemét, meg az ő lelkét. Nem méltó, hogy megszólítsa Isten. De mégis meg meri, mert ott van a hit, ott van a buzgóság, az alázat a szívében. Megszólítja Istent: Isten, légy irgalmas! Segíts rajtam, mert nyomorult vagyok. Nincs semmi érdemem. Nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj – mondja Jézusnak a kapernaumi százados. Mi pedig úgy jöhetünk ide: Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjjenek.

A harmadik az imádság tekintetében: hittel könyörögni. Erre Jakab levele tanít bennünket, amikor azt mondja: ha valamit kértek, higgyétek, hogy megkapjátok. — Tehát amit kérünk, amit imádkozunk, azt hittel tegyük. Ez azt jelenti: Jézus nevében, aki bátorított erre bennünket, hogy az Atyához Ő általa mehetünk, és azt mondta nekünk: szószólónk Ő az Atyánál. Semmit ne kételkedjünk, kérjük hittel.

Miben szoktunk kételkedni? Abban, hogy meghallgatja-e imádságunkat. A hit azt jelenti: semmi kétségem felőle. A bizonytalanság az én imádságomban van, de nem a meghallgatásban. A meghallgatás teljesen bizonyos.

A harmadik kérdés röviden: mit kérünk Istentől imádságban. Így foglalja össze hitvallásunk: minden testi és lelki szükségünk megelégtetését. Mind a kétőn nagy hangsúly van. Például a Mi Atyánk-ban, ahol Jézus tanít bennünket imádkozni, elmondja, hogy öt kérés vonatkozik arra, ami lelki, és egy vonatkozik arra, ami testi. Az öt kérésben ami lelki, azért van testi is (legyen meg a te akaratod, lelki kérés, mégis van testi vetülete), amennyire ez testi életünkre is kihatással vagy meghatározó jelleggel van. Ugyanakkor testit is kérünk, amikor azt kérjük: mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. Azaz jól tudod, mire van szükségünk. A lelkiek drágábbak és szükségesebbek, de tudjuk, hogy te gondviselő jó Atyánk vagy, aki a testet is hordozod.

Összefoglalva: nem minden imádság imádság, és ha mi imádkozunk, és segítségül hívjuk Urunkat, akkor ezzel a lelkülettel tegyük mindenképpen. Amikor itt meghalljuk az istentiszteleten, hogy „a mi segítségünk az Úr nevében van, aki teremtette az eget és a földet” — jusson eszünkbe néhány ebből a nyolc pontból, hogy ki a mi Istenünk, kik vagyunk mi, és milyen a kapcsolat közöttünk. Higgyük el, hogy imádságunk így lesz egyre szentebb, tisztább, drágább és egyre inkább munkálja a mi Urunk dicsőségét.

Tehát: jótól kérjünk, jól kérjük, és jót kérjünk.

Énekeljük válaszul az igére: 474. dicséretet.

ISTENNEK TETSZŐ IMÁDSÁG

Kolozsvár, 1837 nyomán.

Is-ten-nel jár-ni, la-koz-ni, Szent é-let-tel
il-la-toz-ni, I-gaz hit-ben nem ha-boz-ni:
Jé-zus Krisztus ta-níts, Ta-níts i-mád-koz-ni!

Kolozsvár, 1837.

Imádkozzunk!

Előbb azt énekeltük: Jézus Krisztus taníts, taníts imádkozni. Köszönjük, hogy igéden keresztül tanítsz bennünket imádságos lelkületre, imaéletre. Arra, hogy valóban igaz, amit az igében olvasunk: Ábrahám nem tud rólunk, Izráel nem ismer minket, csak a mi Atyánkban bízhatunk.

Köszönjük, Édesatyánk, ha téged szólíthatunk meg, ha jó helyre címezzük imádságunkat és könyörgéseinket. Köszönjük, ha ezeket hálaadással tárhatjuk fel előtted minden alkalommal, nemcsak itt a templomban, hanem a templomon kívül is bármely élethelyzetben. Tudjuk, hogy téged bárhol segítségül lehet hívni.

Köszönjük, hogy mégis nemcsak személyesen hívhatunk segítségül, ahogy a zoltáríró is: az én segítségem az Úrtól van, hanem vallhatjuk közösen a gyülekezetben is, ahogy ennek a zoltárnak az írója: a mi segítségünk az Úr nevében van. Köszönjük, hogy megtanítod a tieidet gyülekezetben gondolkozni, összetartozásban egy test tagjainak lenni, és megtanítasz bennünket arra, hogy függünk tőled, kapcsolat van közöttünk és egymással, mégpedig szeretet kapcsolat.

Köszönjük, hogy szerettél minket és könyörültél rajtunk. Felragyogtattad Jézus Krisztus keresztjében a bocsánatot, az irgalmat, az örök életet a számunkra. Köszönjük, hogy testünkre is gondod van. Olyan sok mindennel ellátsz, elhalmozol bennünket. Bocsásd meg, hogy sokszor hálátlanok vagyunk, sok mindent természetesnek veszünk, s nem tudjuk a legkisebb és legnagyobb dolgokat sem megköszönni neked, tudván, hogy kitől kaptuk, kitől jött az ajándék.

Köszönjük, hogy közbenjáró imádságot mondhatunk mindazokért, akik nyomorúságban vannak. Köszönjük, hogy imádkozhatunk azért a családért, akik a héten búcsúztak szerettüktől. Köszönjük, hogy a kezedbe tehetjük azt a családot, akik a héten szomorodtak meg, és veszítették el szerettüket. Köszönjük, hogy te vagy vigasztalója népednek. Eléd hozzuk betegeinket, Urunk, kórházban vagy otthon fekvő testvéreinket. Légy kegyelmes hozzájuk.

Kérünk a fiatalokért, akik vizsgáznak, vagy befejezték azt. Adj hálát a szívükbe. Kérünk minden egyes tagunkért, akik holnap munkába mennek, vagy otthon végzik feladataikat.

Kérünk te légy, Jézus, a mi vezérünk. Engedd, hogy hozzád tudjunk fohászolni, és tőled tudjunk kérni, neked tudjunk dicsőséget adni, mert te vagy méltó, hogy tied legyen minden dicséret, minden dicsőség és hálaadás.

Ámen.